

FLECARUL

VICTOR ANTOHI

Cînd a intrat în cafenea, cîteva capete s-au întors să-l privească, dar pentru scurt timp, căci filmul transmis la te-ve, un film vechi cu cow-boy, părea a fi mai interesant decît mutra sa. Se duse la automatul de la bar, băgă o fisă și apăsă pe butonul roșu sub care scria „whisky”. Cu băutura în mîină, își căută un loc lîngă ceilalți în fața ecranului. Sorbi puțin din paharul înalt și începu să urmărească mai atent cele ce se petreceau pe ecran. Din cînd în cînd rostea, foarte încîntat, „fantastic” – dînd din cap ca și cum ar fi fost un cunoscător în ale filmului cu cai.

— Fantastic, dom’le! spuse la un moment dat cu voce mai tare. E formidabil cum știu să cadă caii ăștia, la țanc, bine dresați, bine...

Vecinul din dreapta îi făcu semn să termine, dar nu-l luă în seamă.

— Se vede că sînt tineri. Uite cum mai aleargă! Mi-ar fi plăcut să trăiesc în timpurile acelea. Un pistol și-un cal, ce-ți mai trebuia! Am citit undeva că animalele astea, cînd îmbătrîneau și nu mai puteau juca în filme, erau duse la tăiat și se făcea un aliment din ele, care se chema, dacă-mi amintesc bine, salam.

— Uite ce-i, amice, îl opri din monolog un tip solid, noi vrem să vedem filmul, în liniște, e clar? În liniște!

— Prea bine, prea bine. Și eu cred că ar trebui să fie mai multă liniște. Dar mă întreb, și bănuiesc că și dumneavoastră faceți deseori acest lucru, unde putem găsi liniște? Sîntem o biată planetă de tranzit, unii vin, alții pleacă, forfotă mare. Apropo de plecat, știți ce mi s-a întîmplat zilele trecute la Oficiul de Trimitere în Alte Părți?

Cei din jur începură să dea semne de nerăbdare și să-și vorbească în șoaptă.

— Oare n-ar trebui să-l aranjăm? spuse unul.

Barmanul sări de la locul său:

— În regulă, băieți, dar după aceea să-l scoateți afară, știți, altfel o să-mi pierd o groază de timp cu declarațiile.

Vecinul din stînga Celui-ce-nu-mai-Tăcea părea că stă în dubiu:

— Totuși pare destul de nou. N-ar fi oare păcat?

— Ce păcat? Toată seria lui a fost depășită încă din prima fază. De altfel, ziarele nici nu mai acordă atenție unor chestii de astea. La început mai făceau tapaj că sîntem împotriva civilizației, a progresului și alte lucruri mărunte. Deci sîntem de acord?

Fiecare dădu din cap și într-o clipă îl înconjurară pe Cel-ce-nu-mai-Tăcea. Acesta se uită speriat la cei din jurul său:

— Ce vreți de la mine?

Apoi strigă mai tare:

— Vreau să plec, lăsați-mă în pace.

În timp ce cîțiva îl apucară strîns de mîini, tipul solid începu să-l pipăie pe spate. Prinsul începu să se zbată și să țipe:

— Nu! Nu vreau! Ajutor!

Tipul de la spate găsi în sfîrșit ce căuta și cu o mișcare bruscă trase de sub haina victimei un circuit.

Toți răsuflară ușurați, reluîndu-și locurile din fața televizorului.

În stradă zăcea, nemișcat, Cel-ce-nu-a-vrut-să-Tacă.